

איילת אוסטרמן
כותבת על אחיה [סמל אביעד דותן ז"ל](#)

אביעדי

היום יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, כולם כאן הגיעו לזכור, להצדיע, לך ולשאר הנופלים.

אבל יום הזיכרון אינו היום של המשפחות השכולות, למשפחות יש את הימים שלהן, את הלילות שלהן ויש את היום ההוא הארוך שהחיים נספרים עד אליו וממנו. אתה אייתי בכל מקום בכל יום, כמו פצע פתוח, כל נגיעה הוא כואב וכל לחיצה הוא שותת דם.

תראה את אבא ואימא, נושכים שפתיים וכואבים, הדגל שלהם כבר מזמן בחצי התורן, הם, לא מחכים לצפירה.

נכון, היית חייל, הטנק שלך שבו נהגת ונלחמת – עלה על מטען, ונהרגת, אבל בשבילי היית ונשאת אחי היחיד. אח בן שלוש אחיות, צלע משמעותית במרובע, אשר תומכת את כל הצלעות ומאזנת.

חסר לי כל כך חוש ההומור שלך, ארוחות השבת שנגמרו בכאב בטן מרוב צחוק ולב ענק שאינו יודע טיפת רוע.

חולמת עליך בלילות, נזכרת בקול ובריח שלך, מנסה לשמר אותם, נאבקת לכלוא את החותם הפיזי והמוחשי שמאיימים על הזיכרון ומסרבת להשלים עם חסרונו.

מתגעגעת לחיבוק הדוב שלך כשחזרת מהצבא, הריח של הגריז, הבושם הראשון שקנית ונהגת להפריז בריחו, בדיחות שלך ועגה מיוחדת.

הקשר בנינו היה כל כך חזק וקרוב, נהגתי לספר אותך, בחרתי אתך משקפיים חדשים רגע לפני לכתך. תמיד הייתה חשובה לך הדעה שלנו, של האחיות. מתנחמת בעובדה שלא עצרנו את הרגשות והבענו אותן בעוצמות הדדיות ואוהבות.

יש ארון מיוחד בחדר שלך בבית, שהבגדים בו עדיין תלויים וממתנינים. אתה כל כך חי אצלי, ישיר, כמו תמיד – מתפרץ בדלת בלי לדפוק, מעורב בשיח של הילדים שלי ומושא לשאלות רבות, שנותרות ללא מענה.

כשחווים אירוע עוצמתי כזה, בנסיבות כאלו, גם רגעים קטנים, שגרתיים ויומיים, מקבלים משמעות אחרת. מבינים שכל רגע הוא בר חלוף, כל רגע הוא עכשווי וממשי. בדיוק כמו החיים שהיו לך, כאילו ידעת מה צופן העתיד. חיית את הרגע, נהנית, נתת את כולך ולא שמרת כוחות להמשך. בצוואתך הסמויה גרמת לנו להבחין בין עיקר לטפל, לבחור מתוך גווני האפור, את הצבעים העזים.

מאחלת ומקווה שנמשיך להתמיד, וננסה להעניק, ולהנחיל לנו ולמשפחתנו חלק מתכונותיך, אופייך וערכיך. מייחלת מתפללת וזועקת, שמעגל השכול יפסק, שעם ישראל לא ידע עוד מוות, שהיגון מאיתנו יתרחק.